

Кардинал Пол Пупар

С В Е Т А Т Е Р Е З А Ц Ъ Р К О В Н О У Ч И Т Е Л К А

Беседа, изнесена от Кардинал Пол Пупар в Абатството Абей озом в гр. Кан на 26 септември 1997 г. по случай закриването на тържествата във връзка със стогодишнината от нейната кончина, проведени в Лизйо от 26 септември до 4 октомври 1997 г.

Скъпи Монсеньор,
Скъпи братя епископи, свещеници, монахини и монаси,
Братя и сестри в Христа Исуса,

Преди всичко бих желал да изкажа голямата си радост на извършен пратеник на Светия Отец за стогодишнината от влизането на Тереза от Лизйо в живота. Папа Йоан-Павел II, който ме прие миналия понеделник в Кастел Гандолфо, ме помоли да предам бащинския му поздрав и апостолически благослов на всички, които бих срещнал по време на поверената ми понтификална мисия: с особена радост изпълнявам тази мисия. На всички вас, поздрав и благослов от папа Йоан-Павел II.

В този празничен ден, ето ни обединени около света Тереза на Младенеца Исус и на Светия Образ, за да се поучим от нея на любов, едно високоценено учение, казва Светият Отец, което се оказва решаващо, за да бъде провъзгласена за Църковноучителка на цялата Църква. От един век, Тереза, скромната, не престана да бъде обект на нашите разговори, но единствено с цел да опознаем Бога и неговата любов. Необикновено и чудно предопределение, което разцъфва в навечерието на третото хилядолетие като предизвикателство – предизвикателството на любовта за свят, изпаднал в безпътица.

Годината 1997 е посветена на Тереза. Тази ней посветена година е благодат, дадена ни от Църквата, за да открием и да изживеем по-пълноценно чудесното послание на живота и светостта на Малката светица от Лизйо. Година между многото други и все пак

тя е нещо повече: тя е наистина година на Тереза. От днес Тереза е не само глас сред многото други в лоното на Църквата. Малкият ѝ път, център на посланието ѝ, както и духовното ѝ поведение са предназначени за всички като истинска "наука на любовта, светъл, сияен израз на познаването ѝ на Христовата тайна и на личния опит на благодатта"./Иоан-Павел II, 24 август 1997 г./

Светците са вечната младост на Църквата. Това особено важи за Тереза: няма черква, в която статуята ѝ да не е съхранявана с любов, пред която статуя да не светят свещи, символи на мълчаливата молитва на бедните. Историята на една душа, Автобиографичните ръкописи, преведени на най-различни езици, са отпечатани в милиони екземпляри. Високоценимостта ѝ учение стана всеобщо богатство. Тя моделира нашето съвремие по невидим и траен начин, подобно на квас. Автентичната харизма на светците и особено на Църковните учители представлява едновременно школа на високоценимо учение и школа на живот по примера на Исус, който "начена да върши и учи"./Деян.1,1/ Личният пример е най-добрият учител. Тереза, която иска да евангелизира душите със слова и най-вече с пример, в това отношение е превъзходна. По този начин напълно обяснимо е провъзгласяването на Тереза за Църковноучителка - за младите, надеждата; за Църквата, любовта; за света, вярата.

I. Иоан-Павел II ни казва: "Тереза е млада светица, която днес предлага простишко и вълнуващо послание, изпълнено с възхищение и признателност: Бог е любов/.../ Човекът е обичан от Бога. От младостта на Тереза на Младенеца Исус блика ентусиазмът ѝ за Господа, силната ѝ чувствителност, с която тя изживя любовта, реалистичната дързост за възвишените ѝ намерения"./Послание от 15 август 1996 г./

Павел VI, който бе кръстен в деня, в който Тереза влизаше във вечния живот, обичаше да казва: "Съвременният човек предпочита да слуша свидетелите, отколкото наставниците или ако слуша наставниците, то е защото те са свидетели"./ Evangelii nuntiandi № 41/ Тереза е блестящо потвърждение на тези думи. Влиянието ѝ е универсално: 1605 черкви, от които осем базилики и десет катедрали са ѝ посветени; седемдесет семинарии я избраха за покровителка на бъдещите свещеници. Тя вдъхновява живота на седемдесет Богопосветени общества, от които тринадесет в Африка и тринадесет в Азия. Тереза е млада светица. Посланието ѝ е отправено предимно към всички млади, в съзвучие с житейските възжелания на тази възраст: девойката знае какво изпълва и какво кара да тупти едно младо сърце! За всички млади хора Терезиното послание има едно име: Надежда, "блажената надежда" подумите на

св.Павел /Тит 2,13/. Надеждата е вярата в любовта.

Надеждата ни открива пътя: "Моята лудост, доверява ни се Тереза, е да се надявам". Жив символ на отговора, който днес следва да бъде даден на предизвикателството на опразнената ни от идеали култура, Младата Тереза е олицетворение на девойка с очарователна усмивка. Лицето е отворен прозорец на душата, а това е два пъти по-вярно за Тереза. Усмивка е вплетена в нейната душа и в нейната памет, усмивка е в основата на надеждата ѝ и осветлява нейното бъдеще. Като дете, тежко болна, на 13 май 1883 г. тя отправя поглед към поставената до леглото ѝ статуя на Света Богородица: "Изведнъж Светата Дева ми се яви хубава, тъй хубава, че не бях виждала нещо по-хубаво, лицето ѝ излъчваше неизказана доброта и нежност, но това което ме завладя в дън душа бе очарователната усмивка на Светата Дева". Да се усмихваш означава да обичаш. Да се усмихваш означава да имаш вяра в някого. Да се усмихваш означава да се надяваш. Поетът Шарл Пеги е неподражаем: "Надеждата е незначително момиченце; никой не ѝ обръща внимание; но именно то, малкото момиченце, увлича всичко". /Le Porche du Mystère de la Deuxième vertu/ Без надежда няма живот, заслужаващ да бъде живян: надеждата дава сили за живот и подтиква към по-добър живот. Тя повлича към все още непозната, но вече предчувствана радост. Тя обогатява творческото въображение и насърчава неподозирано развитие и неподозиран напредък. Младешко, где е твоята надежда? Кажи ми на какво залагаш надеждата си, тази омайваща подобна на пробуден сън надежда, и ще ти кажа кой си. С Мария, Майка на надеждата, Тереза живее интензивно християнската надежда: тя се надява като св.Павел, противно на всяка човешка надежда. Когато сравнява живота си с този на светците, тя го определя по следния начин: "Светците извършиха лудости, те извършиха велики дела. А моята лудост е да се надявам." В школата на Свети Иван Кръстни, тя разбра истината: постигаш всичко пред Бог доколкото се надяваш.

Тази надежда е "майчинска", родителска. Терезината надежда не е скътана в самата нея. Усмивката на Мария е майчинска усмивка и Тереза я видя и запомни. Надеждата е всеобхватна дори когато касае обръщането на най-закоравелия убиец Прандзини. Всички изгледи потвърждаваха убеждението, че ще умре неразкаян: "Исках на всяка цена да предотвратя вечната му гибел." Тереза проси знак за получено чрез молитвите и умъртвленията ѝ обръщане и тя получи този знак и както споделя тя: "за моя утеха, тъй като той бе първото ми чедо". Надеждата на Тереза е майчинска, плодовита, дискретна, понякога трудна, на никога безрезултатна.

Надеждата на Младата Тереза е магнитна, всецяло насочена в следване Спасителя Исус, който е Път, Истина и Живот към светостта. Тереза е дъщеря на Иван Кръстни, автор на "Изкачване към Кармил". Следвайки го, тя ни кани да се включим в изкачването, да вземем участие в духовната битка. Тази светост не е недостижима и трудна за овладяване, изискваща някакво извънредно геройство. "Ние получаваме повече ~~ж~~ любов от Бога, отколкото от човек". /Иоан-Павел II/ Такова е обаянието на Терезината светост за младите: млада и свежа усмивка, която ги привлича към Исуса. Както пише папа Иоан-Павел II, "тя потвърждава, че Бог дава възможност богатствата на мъдростта да бъдат споделяни и с младите". Такава е твоята тайна, Терезо, Църковноучителко, със широтата и лъчезарната ти усмивка на безумна надежда, ти привличаш всички търсещи любовта млади да обичат Исус, когото ти наричаш Учител на учителите.

II. Значение за Църквата: любовта.

"В лоното на Църквата, моята Майка, ще бъде любовта". Катехизисът на Католическата църква /№826/ взаимства и ни предлага това усещане на Тереза за живота на цялата Църква и за собствения ни живот на християни. Това послание на Тереза, Църковноучителка, е провиденциално за Църквата днес. Църквата е тяло Христово. Ние ~~ни~~ сме негови членове. Тереза ни приканва да бъдем неговото сърце, двигателят, който позволява на кръвта да достига до всички части на тялото, т.е. на Църквата и да осъществява всички призвания, за които Тереза се чувства неудържимо призвана: воин, свещеник, апостол, лекар, мъченик. Любовта не държи сметка, тя дарява без да смята и се дарява всецяло. За всичко това, Тереза ни дава доказателство чрез собствения си живот и смърт: "Да умра от любов". Тя е готова да изстрада сто смърти, за да каже на всинца ни: обичам Исус, вярвам в Него въпреки телесните страдания и изпитанията на вярата, "Обичам Църквата, моята Майка". Научи ни, о Терезо, като доверчиви и признателни чедра, да обичаме Църквата както ти я обичаше, тази Църква, която ни предава любовта Исусова и ни призовава да я предаваме и на други.

Любов: с тази дума завършва всеки един от ръкописите на Тереза. "Боже мой, обичам Те": последните й думи, последното й послание, завещанието й. Да! Нека се отдадем на опиянението заедно с Тереза от неизмеримата Исусова любов. "Той, Исус, нашият възлюбен, бе луд, щом като дойде на земята да търси грешници, за да ги направи свои приятели, свои близки, себеподобни. Ние никога не ще сторим същите лудости, които Той стори за нас". Отец Пишон написа върху

подарената на Тереза за първото ѝ причастие един съвет, който се превърна в чудесно изпълнена програма: "Изпроси благодатта да обичаш толкова, колкото Той желае да бъде обичан от твоето сърце". Тереза изпроси тази благодат. И я получи. Нека я изпросим за нас и за Църквата.

Любовта на Тереза е любов синовна. В школата на Тереза Авилска, подобно на доверчиво дете, тя разговаря с Бога. Тя го ~~назовава~~ назовава "Добрия Бог - Татко, Баща с майчино лице". "В Твое лице откривам най-нежния от всички бащи! За мене, Твоето сърце е повече от майчинско. Доверието и само доверието трябва да ни води при Исуса". Може ли една немощна девойка да повлияе на културата ни, изградена върху вездесщото насилие на завладяващата информационна система и на заглушителните медии? Според света - не! Според Евангелието - да! Бих добавил дори: не е ^итази привидна немощ израз на женска хитрина, израз на хитрост на една млада светица? Защото в разговор с възрастни, склонни към дълбокосмислени разсъждения, не са ли усмивката и искреността на невинното дете, които в крайна сметка тържествуват? "Победата е моя... Винаги Те разоръжавам, пише Тереза на Исус. Искам да Те обичам като малко дете". Всичко е ясно и без детинщини. И добавя, възхитена от Жана д'Арк: "Искам да воювам като смел воин".

Синовна, любовта на Тереза е тъй също любов на жена. На прага на Третото хилядолетие, Тереза има много неща да сподели със съвременните жени. С Богопосветените жени - девствената любов: "Исус е единствената ми любов", бе гравирала върху вратата на килията си, "Единствената ми любов си Ти, Господи". Със съпругите - брачния дар на Христа: "Любими мой, почивай в моето сърце, то Ти принадлежи. Аз заспивам в Твоето сърце, то ми принадлежи". С майките - майчината любов: "Да бъда Твоя съпруга, Исусе, да бъда чрез единението ми с Тебе, майка на душите". С жените в изпитание, като света Магдалина, чиито многобройни грехове бяха опростени, загдето много обикна". /Лука 7, 47/ Тереза пише на абат Белиер: "Обичам тези души, обичам тяхното разкаяние и най-вече тяхната смелост в любовта... Въпреки че е голяма грешница, изпълненото от любов Исусово сърце е склонно не само да ѝ прости, но и да я обдари обилно с благодатта на божествената си близост, да я извиси до най-високите върхове на съзерцанието". Тереза, която е образец на Богопосветената жена, е тъй също и силната жена от Евангелието, образец на съвременната жена, със силата на характера си, с издържливостта на своята участ, нежността на обичта си и безкрайните аспирации на своята любов.

По подобие на Мария, Тереза е призвана да бъде знак на

Божията любов към човешкия род./Богопосветения живот №57/ Първата й известна нам молитва тя отправя към Мария. Последните редове написани от треперещата й ръка са за Мария. Мария, единена всецяло със своя Син Исус, е повече Майка отколкото Царица. "Не считай, че почиташ прекалено МНОГО Мария, защото НИКОГА не ще я обичаш достатъчно: Мария не е никога достатъчно обичана, защото чрез нея и с нея ние винаги обичаме Исус". Тереза никога не отделя Мария от Исус и Исус от Мария, ето защо обича да съзерцава Детенцето Исус в обятията на Мария в пещерата и там да Го обсипва с нежните си ласки. Любима нейна икона представлява как Детенцето Исус върху коленете на Майка си притиска в обятията си друго детенце. Когато Тереза произнася своето ПРИНОШЕНИЕ НА МИЛОСЪРДНАТА ЛЮБОВ, тъй като да обичаш означава да дадеш всичко и да дадеш себе си, тя поверява приношението си в ръцете на Мария. Терезеният "Малък път" е всъщност пътят на Мария: "Несравнима Майко, ти желаеш да водиш малките към небето по общ път. Искам да живея с тебе, да те следвам всеки ден": целият живот с Мария, като Мария. Бихме могли да добавим вкратце: Мария е най-великата, защото е най-малката. Именно на 8 септември 1896 г. Тереза има предвид Мария, когато пише на Исус: "Убедена съм, че ако откриеш душа по-малка от моята, Ти ще пожелаеш да я обдариш с още по-големи благодетения!" Любовта към Небесната си Майка тя ни доверява с думите: "Колко много бих желала да съм свещеник, за да проповядвам за Света Богородица!"

Заедно с Мария, Тереза обича много светици: Магдалина, Агнеса, Цецилия, Тереза Авилска и Жана д'Арк. Тя съзнава много добре специфичното място, което заема жената в лоното на Църквата. Самият й стил, изпъстрен с образи, е женствен, директен, конкретен. Предпочитанията й са към цветето, символ на незначителност, което й позволява да открива и многообразието на душите, които красят и пръскат аромат в градината на Исус: блясъкът на розата и белотата на крина не заменят мириса на малката виолетка или очарователната скромност на великденчето. Като жена, тя е убедена в личната и незаменима роля на жената. И без туй, те, жените са по-многобройни от мъжете в любовта си към Бога. И през Страстната седмица проявиха повече смелост от апостолите. Геният на ~~Терези~~ жената позволява на Тереза да загърби проявите на феминизма, да изгради жалоните за автентична култура на равенство между мъжа и жената./Иоан-Павел II/

Синовна любов, Мариина любов, женска любов, Църковна любов! Тереза би могла да повтори думите на Жана д'Арк, любимата й светица: "Исус Христос и Църквата са едно цяло". Откъде да черпим любовта си към ~~Бог Отец~~? Тереза ни учи: От Църквата, която е семейство, съставено от чеда на Бога, Исус Христос продължен тук на земята, от

Църквата, която е Тялото Христово и чиито членове сме всички ние, Църквата, която е Божието царство тук на земята, от Църквата където Отец ни предлага Вечния си Завет и където Исус изгражда нашето единство, дом Божий сред хората и дом човешки в Бога. Свети Дух е нейна душа и тя още тук на земята е вече един малък рай.

Именно в Църквата и чрез Църквата Тереза, като всички нас, получи всичко: богатствата на благодатите, дарени чрез тайнствата, благодатта на кръщенето и миропомазанието, благодатта на тайнството покаяние, което ~~опънати~~ платна я ~~наведе~~ понесе върху вълните на упованието и любовта, благодатта на единение в първото ѝ причастие, благодатта на промяна по време на Рождественската литургия. Тереза върви право към основното, тя следва Исусовия промисъл, който установи дванадесетте апостоли да предадат на душите неговия живот, тя влиза в сърцевината на свещеническата тайна. Тя страстно обича Църквата, защото любовта ѝ към Исус Христос е безкрайна. Някои се изкушават да отделят Христос от неговата Църква. Тереза отхвърля това разделение: "О Исусе мой! Обичам Те, обичам Църквата, моя Майка! Исус и Църквата са неразделими, аз съм дете на Църквата", обича тя да повтаря. Източника на любовта Тереза открива в Бог. В Църквата тя получава непрекъснатия поток, в който утолява жадната си. Тя иска да съдейства потоците от безкрайна любов от сърцето на Църквата да насочи към най-отдалечените, към лишените от тези потоци, грешниците, атеистите, индиферентните. Тереза задълбочава съзнанието за принадлежност към Църквата далече преди да бъде изяснена доктрината за Мистичното тяло чрез енцикликата "Mystici Corporis" на Пий XII, преди Гуардини да подчертае, че Църквата се пробужда там където се пробуждат душите, ~~кредни~~ дори преди догматичната конституция "Lumen Gentium" на Втория Ватикански събор относно Църквата. "Обичам Църквата, моя Майка". Визията на Тереза за Църквата е визия на любов, която обгръща небето и земята, визия на любов далече по-голяма от тази за семейството, било то и най-идеалното на земята, т.е. визия, която обгръща видимата и невидимата Църква, общението на светците, папата, "чиито намерения обхващат целия свят и свещениците, чиито души би трябвало да бъдат по-прозрачни от кристала. Да се молим, да страдаме за тях и в сетния ден Исус ще бъде признателен. Искам да бъда дъщеря на Църквата. Аз, нейното чедо, поднасям себе си в жертва за нея". Тези са изповедните възделения на Тереза, Църковноучителката.

III. Значение за културата: вярата, надежда в любовта

"Малка немощна птичка, аз не съм орел, а притежавам само неговите очи и неговото сърце, вярно е, че понякога е връхлитано от бурята. Струва му се за невероятно съществуването на нещо друго освен на скриващите го облаци. И тогава за малкото крехко създание настъпва моментът на свършената радост. Какво щастие е за него да остане там въпреки всичко и да наблюдава скриващата се на вярата му невидима светлина". Веднъж тя казва на Майка Агнеса: "Това, което ме занимава днес е разсъздението на най-грубите материалисти". Контрастът между плътните облаци и предходната светлина е пълен. Още от детските си години тя живее с убеждението, че един ден ще бъде при Бога. "И изведнъж мъглата, която ме заобикаля, става поплътна, прониква в душата ми и я обвива по такъв начин, че ми е невъзможно да открия в нея образа на Родината ми, всичко е изчезнало". Това духовно изпитание би могло да предизвика бунт. Нищо подобно не се случва: Тереза приема изпитанието на нощта. Вярата, по-силна от всичко друго ѝ дава уверението, че ще открие отново Този, когото обича над всичко. Дори когато изглежда, че не е в сърцето ѝ, Той не престава да присъства в цялото ѝ същество. Тереза, младата Църковноучителка, ~~вихрухени~~ с цялото си упование на дете, ни сочи в нощта пътя на светлината, път, който е любов: "Все пак аз съм твърде малка. А и при най-малките дяволът е безпомощен. Дяволът бяга пред погледа на малкото дете".

Тереза изживява изпитанието, на което е подложена вярата ѝ, сред свят, помрачен от липса на вяра. Тя трябва да отстъпи пред очевидното: "Исус ми даде да прозря, че съществуват души, които не вярват". Удивителна е Терезината актуалност: "Трябвало е да преминеш през тъмния тунел, за да разбереш що е мрак". Преминала през мъки и съмнения, Тереза се извисява до молитвата, която ѝ дава сили да превъзмогне изкушението за самоубийство: "Каква благодат е да имаш вярата! Ако няхах вярата, бих се самоубила без да се двоумя дори". Лице с лице пред изкушението "да бъдеш Бог без Бог", както се изрази Йоан-Павел II през 1980 г., когато като Ректор на Католическия институт имаш щастието да го посрещна при първото му посещение в Париж, Тереза ни открива единствения възможен за достъп до безверието път: вярата, която е надеждата в любовта. Тя поставя с любов в сърцевината на свещената борба, споделена с Господа, една вяра, за която е готова да пролее всичката си кръв./юни 1897 г. "Бог е тъй могъщ и тъй милостив, че от Него издействаме всичко дотолкова доколкото е силна надеждата ни." Между абсурда и тайната, изборът е ясен, в сърцевината на тайната, надеждата ни насочва към любовта: надеждата е вярата в любовта.

Тереза, младата Църковноучителка на нашето съвремие, ни учи да изживяваме във вярата изпитанията на злото и страданието, които помрачават смисъла на живота в културата като цяло. Възхитителна е тайната на тази девойка: "Много страдах на тази земя, душите би трябвало да знаят това". Страданието в единение със Страданието на Спасителя е таинствено съучастие в Изкуплението: "да страдам със и за Исуса".

Очаквам да ми кажете, че всичко това е далече от разбиранията на съвременната култура. Йоан-Павел II отговаря: "Тереза ~~помага~~ на съвременниците ни, мъже и жени, ~~ще помага~~ и на идните поколения по-добре да възприемат Божиите дарове и да разгласят благата вест на безкрайната любов на Създателя". Евангелието е блага вест и за отделните култури. Защото културите увяхват, ~~и~~ то надеждата линее. "Атеизмът е зимата на света. Бярата е неговата пролет". /Пиер Емануел/ Посланието на надежда, което ни отправя Тереза, прехвърля границите. То разкрива пред отделните култури тайната, в която се срещат Любовта и истината и ги обновява, допълвайки ги с радост и красота, със свобода и смисъл, с истина и доброта. Тези допълнения са плод на вярата.

Тази е причината, поради която Пий XI, папата на мисиите, избра света Тереза за покровителка на мисиите. "От Лизйо, Тереза на Младенеца Исус и на Светия образ разпръсква по целия свят мисионерското си усърдие". /Йоан-Павел II до епископите във Франция, 1992 г./ "Светецът е истинският мисионер". /Енциклика "Redemptoris missio" № 90/ Тереза, този гигант на светостта, "най-голямата светица на нашето съвремие" /свети Пий X/ е голяма мисионерка, най-голямата мисионерка на новото време. На прага на новото хилядолетие, тя ни сочи пътя на новата евангелизация, която е евангелизация на любовта.

Приключвам. Църковноучителка, Тереза е наистина знак на Божията любов за нашето време, за всяка и за всеки от нас, за всички жени и мъже, вярващи и невярващи. Посланието ѝ, преливащо от чистосърдечна и вълнуваща любов, ни изпълва с възхищение и признателност. "Бог ни обича. Всичко е благодат". Такова е посланието на Тереза към днешния свят: младите не се съмняват в това послание, те, които в Лоншан аплодираха Йоан-Павел II, когато той им представи Тереза за модел на тяхната младост. Те придружават навсякъде, във Франция и извън Франция, вчера на Световния ден на младежта в Париж, утре в Бразилия, мощите на Тереза. Аз съм един от възхитените свидетели на тези прояви. Младежта не изоставя Църквата! Тя завладява и предсказва със собствения си живот Църквата на утрешния ден, Църквата на Третото хилядолетие, една подмладена от посланието на Тереза Църква, на Тереза, която ни открива

вечната младост на Бога и която ни кара да го обичаме.

Тереза, слово Божие за нашето време, привлича младите с обаянието на своята светост, на своята младост, на своята смелост, на своята истина, със своя ужас от лъжата и от преструвките. Тереза известява любовта и я изживява в пълнотата на истината. Любовта единствена е достойна за вяра. Тереза докосва сърцата и разума ни. Млада Църковноучителка, тя стана през този век, не само вдъхновителка, но и наставничка и пример в живота ни. Тя привлича младите към надеждата, подбужда обновяването на любовта в Църквата, открива пред отделните култури светлината на вярата и ги насърчава с пламъка на любовта.

Всичко е благодат. Този е малкият път на духовното детство: да очакваш всичко от Бога, както детенцето очаква всичко от баща си да не се тревожиш за нищо, да не се стремиш към богатство. Дори бедните дават всичко, от което се нуждае детето, но след като порастне, баща му спира да го храни и му казва: "Работи, сам можеш да се грижиш за себе си". Оттук на сетне "Малкият път" на Тереза е като квас в тестото на Църквата в сърцевината на културата ни. Нейният път привлича биографите, писателите, историците и сценаристите, артистите и богословите. Той вдъхновява Римските Първосвещеници и епископите, свещениците и миряните, монахините и монасите, младите и възрастните. Сестричка на целия свят, Тереза е обичана от всички. Ето защо решението на Йоан-Павел II да провъзгласи Тереза от Лизйо за Църковноучителка е мощен заряд, който подбужда в цялата Църква нов устрем за споделяне Благата вест на Евангелието, скок в надеждата и открива океан от любов. Тя е сияйната звезда на новата евангелизация, към която, начело със Светия Отец, тръгва цялата Църква.

В зората на Третото хилядолетие, Тереза се явява като дар на Божията любов, за построяването на пламенно призованата от папа Павел VI и приемника му папа Йоан-Павел II цивилизация на любовта. В това се състои смисълът на решението на Светия Отец, който провъзгласи Тереза, тази двадесет и четиригодишна девойка за Църковноучителка, най-младата за всички времена, за младите, за Църквата и за търсеция надежда, вяра и любов съвременен свят.

Терезо, ти, която живееш в небето, за да вършиш добро на земята, Терезо, ние те обичаме. Терезо, ние те призоваваме. Терезо, Църковноучителко, помагай ни щото подобно на тебе да живеем като Божии чедра в лоното на Исус Христовата църква с твоята дълбока вяра, обновена надежда и в безкрайната любов на Отца, на Сина и на Светия Дух. Амин.

София, 6 август 2006 г.

+ + + + + + + + + + + + + + +